

РЕШЕНИЕ

№ 5264

гр. София, 25.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **9573** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 и ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по исковата молба, подадена от Е. Д. М., с [ЕГН], срещу Главна дирекция "Охрана" при Министерството на правосъдието, за присъждане на обезщетение за вреди в размер на 10 000лв., за неимуществени вреди, за периода от увреждането на 13.08.2019г. до 14.08.2019г., поради противоправно "деяние" на ответника - изтезание с белезници - "крачни белезници" като се твърди, че на 13 и 14.08.2019г. от СЦЗ в [населено място] до СРС служителите от дирекцията незаконно и в нарушение на цитирани конкретни разпоредби, са му поставили крачни белезници. Също се претендира, че ищецът бил представен за виновен от служителите на ГДО "Охрана", в нарушение на Директива 2016/343 на ЕС. Иска се и присъждане на лихва върху сумата на обезщетението считано от 13.08.2019г. до 14.08.2019г. (уточнено с допълнителна жалба - л. 4 от делото). Също се твърди, че в тези два поредни дни, в които се ограничават предявените искове, ищецът е бил подложен на изтезание с крачни белезници,нарушени били правата му по чл.1, 3,53 от ЕКПЧ и чл.166, пар.1 и пар.7 от ДФЕС, увредили се краката му ,болели го глезените и ахилесовите сухожилия, развил чувство за малоценност, рушили личното му достойнство и бил длъжен да търпи унижение. Пред съда ищецът лично и чрез адв. Ю. поддържа изрично исковата претенция, като

иска то съда да постанови уважаването ѝ. Счита същата за доказана по отношение на всички елементи за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, в това число ищецът се позова на съдебна практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по делото Р. и К. срещу Г. от 2009г. жалба № 1704/2006г., пар. 96 от него, за нарушение на чл.3 ЕСПЧ, по което Г. не е успяла да обоснове необходимостта от подобно третиране на подсъдимите лица, като счита, че положението му е идентично – счита себе си едновременно за изтезаван и за опозорен както пред обществото така и в собствените му очи. Счита, че това се случвало и с него, бил подложен на жесток психически тормоз, човешкото му достойнство освен че било нарушено, било и анулирано до степен, че за него не съществувала Република България. Позова се и на решение на комитетата по правата на човека по делото на Н. К. от 1997, по което било установено унизително отнасяне и нарушаване на чл.7 и чл.10 от международния пакт за граждански и политически права.

Ответникът оспори жалбата изцяло, като в писмен отговор и пред съда претендира, че при конвоирането на ищеца служителите при дирекцията стриктно са спазили изискванията на чл. 18, ал. 1 и ал. 6 от „Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на главна дирекция „Охрана“, утвърдени с Заповед № ЛС-04-1228/14.07.2017 г. на министъра на правосъдието." Също ответникът посочва, че по време на конвоирането от страна на ищеца не е имало оплакване за неправилно поставени белезници. Ответникът счита, че от иска не се установявали елементите от фактическия състав на чл.1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата и общините за вреди. Също счита, че не са установени вреди, които да са в пряка и непосредствена последица от конвоирането Иска ес от съда да постанови отхвърляне на иска.

ПРОКУРОРЪТ Н. – при СГП, представи по делото заключение за неоснователност на иска и недоказан. Алтернативно, ако съдът прецени иска за основателен, да се съобрази с чл.52 от Закона за задълженията и договорите и да отсъди по справедливост.

По делото са приети доказателствата, представени от страните, изслушани са свидетелските показания на К. А. Б., началник сектор Конвоиране, в РД Охрана – С., допуснат по искане на ответника, свидетелят М. В. П., допуснат по искане на ищеца, както заключение по съдебно-медицинска експертиза, изготвено от вещото лице Г. – специалист по съдебна медицина, психиатър.

Административен съд София град, като взе предвид основанията на иска, посочени от ищеца, доводите и възраженията на страните, обсъди доказателствата по делото, при което прие от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на иска:

Исковата претенция е допустима по чл.204, ал.4 АПК, доколкото се претендират неимуществени вреди от фактически действия- поставянето на крачни белезници и представянето на ищеца за виновен от органите на ответника. Правното основание на исковите за обезщетението за вреди и лихви е чл.1, ал.1 ЗОДОВ, доколкото описаната в исковата молба дейност на органите на дирекцията е свързана с преките им задължения - да конвоират лица като ищеца.

По фактите:

По фактическите обстоятелства, заявени от ищеца и на които основава иска си за

вреди, от страна на ответника в отговора на исковата молба се признава следното:

1. На 13.08.2019 г. съгласно заповед № 3-1035/12.08.2019 г. на директора на РД „Охрана - С.“ старши комисар А. М., ищецът Е. Д. М. е конвоиран от затвора [населено място] до Софийски районен съд [населено място] по дело №7062/18 г. от 10:00ч. и на 14.08.2019г. съгласно заповед и №3- 1042/13.08.2019 г. на директора на РД „Охрана - С.“ старши комисар А. М. до Софийски районен съд [населено място] по дело №12164/18 г. от 13.50 ч.

2. Също ответникът посочва, че на 14.08.2019 г. в изпълнение на заповед № 3-1042/13.08.2019 г. на директора на РД „Охрана - С.“, Е. Д. М. е бил конвоиран от Затвора [населено място] до Софийски районен съд по дело №12164/19 г. от 13.50 ч. и върнат обратно със специализиран автомобил на РД „Охрана - С.“, като заедно е него, едновременно в същия автомобил са били конвоирани следните лица: От затвора [населено място] до Съдебна палата С., [улица]: От затвора [населено място] до Съдебна палата С., [улица]: М. Р. М. и Б. А. О.; от Съдебна палата С., [улица] до Софийски районен съд: М. Р. М.; от Софийски районен съд до затвора [населено място]: М. Р. М..

3. Ответникът признава, че и двата дни по време на целия конвой от Затвора С. до Районен съд за делата и обратно, задържаното лице е било с поставени белезници на ръцете и допълнително на краката.

4. По исканията на ищеца да се представят данни за поведението му, обусловило вземането на решението на поставяне на белезници, ответникът в изрично писмено изявление по делото по указания на съда посочва, че към процесните дати, както и към настоящия момент, в Главна дирекция „Охрана“ няма получена информация за осъществено или подготвяно бягство от страна на Е. Д. М. от конвои, затвори, следствени арести и други. Главна дирекция „Охрана“ не разполага с доказателства за поведение на Е. Д. М. в нарушение на изискванията за охрана. Поведението на ищеца не е било основание за поставянето на фиксирани белезници на ръцете и допълнително белезници на процесните дати.

5. Също по изрични указания ответникът представи в същото изявление данните, обусловили поставянето на белезници на ищеца по описания начин. Така при конвоиране мерките за изолация и охрана се определят от степента на обществената опасност на деянието и личността на конвоирания за всеки конкретен случай, съгласно чл.18, ал.1 от Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на Главна дирекция „Охрана“, утвърдени със Заповед № ЛС-04-1228/14.07.2017 г. на министъра на правосъдието - представени по делото и приети като доказателство.

6. За конкретния случай ответникът изрично заяви, че предвид получената информация от Затвора С. към заявката за конвоирането по чл. 16 от Правилата, съдържаща данни за повдигнати обвинения за тежки умишлени престъпления и/или участник в организирана престъпна група, поставянето на фиксирани белезници на ръцете и допълнително белезници на краката на ищеца е задължително условие, съгласно разпоредбата на чл.18, ал.6, т.1 от Правилата, регламентираща, че при конвоиране на „...обвиняеми и подсъдими за тежки умишлени престъпления, участници в организирани престъпни групи, които подлежат на наказание “лишаване от свобода” за срок над 10 години задължително се поставят специални колани е фиксирани белезници на ръцете и допълнително белезници на краката, или специален комплект белезници за ръце и крака“.

7. Също ответникът поясни, че съгласно чл. 16, ал. 2 и чл. 20, ал. 2 от Правилата, информацията, необходима за конвоиране, която се подава от заявителя включва и членовете от НК, по които лицето е подведено под отговорност. Най-често тази информация се съдържа в служебна бележка издадена от затвора/ареста, която бележка съпровождала лицето по време на конвоя и с която лицето се представя пред съответния орган на съдебната власт. След приключване на конвоя, тази служебна бележка се връщала обратно на заявителя, в случая на Затвора С.. По тези причини ответникът заяви, че не може да представи конкретните служебни бележки, обусловили преценката за обвинението и предвиденото наказание за него на ищеца.

От страна на ищеца не е правено искане да бъдат представени съответните служебни бележки, видно от представените от ищеца удостоверения за задържането му, същият на 18.01.2018г. е задържан по конкретно досъдебно производство. Ответникът призна изявлението на ищеца ,че към 13 и 14 .08.221г., ищецът не е бил осъждано лице, поради което е оттеглил искането си да бъде допуснато доказателственото му искане за удостоверение за съдимост.

По делото са изслушани свидетелските показания на К. Б., , който заяви, че отговаря за целият конвой в [населено място], изготвял заповедите – за конвоиране за конкретен ден. На процесните дати, свидетелят е бил заместващ поради отсъствие от негов колега – Ц. Г., като поясни, че заповедта била стандартна, не е давал специални указания и не се давали такива указания за конвоиране на лица с крачни белезници, тъй като разпоредбата, в която е указано конвоирането с такива белезници не е пожелателна, а императивна. Също свидетелят посочи, че на докладни от негови подчинени за противоправно поведение на ищеца към процесните две дати. Според свидетеля съгласно правилата за конвоиране, ръчни и крачни белезници се поставяли на лица, които са осъдени или обвинени в тежки престъпления. Фактически крачните белезници се поставяли в помещение в затвора, крачните белезници обикновено се поставяли върху „кубинките“ за да не нанаяват краката, повечето били с такива обувки и лицата се придвижвали с крачните белезници до превозното средство – с тези белезници са в автомобила, в автомобила и след слизането от автомобила до арестните помещения, където се сваляли. Веригите били стандартни, закупени, имало три вида, дължи били около 50 см. На въпрос на адвокатата дали задържаните лица по впечатления на свидетеля изпитвали затруднения при придвижването с верига от около 50 см., имало ли е доклади и оплаквания за придвижването, свидетелят посочи, че белезниците се поставяли за да се намали възможността за бягство. Веригата била с достатъчна дължина за една средна и нормална крачка на човек, според него не би трябвало да изпитват затруднения. На въпроса как задържаните лица се кавали и слизали от конвойния автомобил и за параметрите на прага на автомобила, свидетелят посочи, че няма данни от измервания, но след като задържаните лица се кавали и слизали сами, и нормално от автомобила, би следвало белезниците да са достатъчно дълги за да могат да се качат и слезат сами. Освен това ,белезниците не се поставяли в долния край на крака, а се поставяли над глезена. , т.е. поне четири пръста над ходилото, което допълнително повдигало височината на качване и слизание. Свидателят заяви, че белезниците се премахвали в помещението на съда, където лицата изчаквали до съдебното заседание. Що се касае за конвоирането до СРС, ставало по вътрешен коридор и не би трябвало да се срещат и виждат с външни лица.

Свидателят Б. също заяви, че за подготовката на заповедите за конвоиране се събират данни от местата за лишаване от свобода за лицата, като в справки е описано дали

лицето е особено опасно за бягство – изрично се посочвало „особено опасен за бягство“, по кой член от НК са повдигнати обвинения. Не се изготвяла отделна заповед за всяко конвоирано лице, а обща, само в изключителни случаи се изготвяли отделни заповеди и планове за конвоиране. Заявките се подавали предходния ден, а за понеделник – в петък.

Свидетелят М. В. П. се познавал с ищеца от 2000г., на въпрос през лятото на 2019г. какви контакти са поддържали, свидетелят посочи, че са били заедно в 11 група на затвора С., настанени в килия до килия и всеки ден се виждали и разговаряли. Свидетелят зави, че си спомня и за двете процесни дати – 13 и 14 август 2019г., тъй като сутринта М. имал дела, той всеки ден имал дела, но това бил друг въпрос. Оплакал се и двата дни на свидетеля, че му се нарушавала презумпцията за невинност и го представяли виновен пред обществото, карали го окован и го представяли по унижителен начин, не му било приятно и се оплаквал от поставянето на белезници и на краката му, протривали му глезените и му причинявали рани на краката. Посочи, че ищецът бил добър човек, отзивчив, винаги помагал, но като бил на дела, и го „карали“ (превозвали) по този начин не бил на себе си, не се чувствал добре. Под не е на себе си свидетелят имал предвид, че ищецът не разговарял, не му било до никоя, бил подтиснат. Ищецът помагал на свидетеля П. по неговите дела, всеки ден свидетелят ходел при ищеца да пие чай, след време към есента, се преместил в неговата килия,, били заедно до месец май 2020г. Всеки път след като се връщал от дело, се чувствал по описания от свидетеля начин.

По делото е изслушано заключение на вещото лице Г., със следните задачи: Как са се отразили на психичното състояние на ищеца - Е. Д. М. процесиите събития?; Преживял ли е стрес, безпокойство, унижение или някакъв вид разстройство на психиката и в каква степен и продължителност?;Налице ли са причинени от процесиите събития силни емоционални страдания - безсъние, повишена тревожност, безпокойство, променен ли е начина му на живот и в каква посока?

За да изготви заключението си, вещото лице е извършило преглед на ищеца, като е посочило следните данни: ищецът бил с „овладяно поведение“; отговарял на въпросите непосредствено, не е споделил наследствена обремененост с психози, изложил е множество данни за себе си. При прегледа ищецът е демонстрирал и емоционален заряд, особено по повод конвоиране по дела, изложил е и конкретни доводи за незаконосъобразност на конвоирането му на процесните две дати с крачни белезници, но освен правни съображения ищецът посочил, че са се увредили се краката му – болели го глезените и ахилесовите сухожилия, развил чувство за малоценност, рушили личното му достойнство и бил длъжен да търпи унижение.

Вещото лице в мотивите на заключението си е преценил ищеца като лице с правилно биологично и психично развитие, мисловен процес - нормален по форма, темп и съдържание, не разкривал налудности и хаюцинации, имал съхранени памет и интелект и ясни спомени за травматични събития.

Въз основа на данните, вещото лице по първия поставен въпрос е дало отговор, че процесиите събития са се отразили негативно на психичното състояние на ищеца, същият е преживял стрес и безпокойство, и реактивно депресивно-тревожно разстройство на психиката. Интензитетът на тези емоции е вариал, в най-висока степен – по време на конвоирането. Според вещото лице от това ищецът е преживял силни емоционални страдания - безсъние, повишена тревожност, безпокойство, като техния характер е от функционално-реактивно естество. Вещото лице е категорично,

че не може да даде заключение дали е променен живота на ищеца от процесните събития и в каква посока. При изслушването в съдебно заседание вещото лице поясни употребеното в заключението понятие „реактивно депресивно-тревожно разстройство на психиката“, като посочи „реактивно“ – означавало като реакция на събитията, от които произхождат, а „функционално-реактивно естество“ означавало, че това не е някаква психична болест, в тесния смисъл на думата, като шизофрения, депресия, по-скоро е функционално разстройство от „невротичния кръг“, определя преживяванията като функционално разстройство, което може да бъде преработено в течение на времето и интензитета в течение на времето постепенно се снижава.

Вещото лице при изслушването също посочи, че ищецът г-н М. е със здрава психика и сам се е справил без да пие лекарства и без консултации от психолог и психиатър.

В заседанието след изслушването на вещото лице, ищецът и адвокатът му заявиха, че нямат повече искания по доказателствата.

Правна преценка на съда

От фактите по делото следва, че действително на процесните две дати – 13.08.2019г. и 14.08.2019г., ищецът е бил конвоиран от Затвора С. до Софийски районен съд и обратно с поставени белезници на ръцете и допълнително на краката. Също съдът приема по фактите, че след пристигането до СРС и тръгването обратно, ищецът е преведен по специален коридор, не се установи по делото, посоченото му състояние – с поставени двата вида белезници, да е видно от лица, различни от служебните лица при Затвора С. и служителите на Дирекция Охрана. Също не се оспори или опроверга заявеното от свидетеля Б., че при пристигането в СРС, въвеждането в съда се извършва през специален коридор и не би трябвало да има достъп до външни лица. Така макар и да се доказва по фактите конвоирането на ищеца от затвора до съда по описания в него начин, не се доказва по делото, че това е станало публично достояние и на обществено място, достъпно за всички. Тези констатации са ограничени от заявления предмет на иска от ищеца - само до конвоирането му на тези две дати от затвора до съда и обратно.

Ответникът заяви, че поставянето на крачни белезници на ищеца се основава единствено на данни за повдигнатото му обвинение. Видно от представеното удостоверение за задържанията му, към 07.11.2018г. се е намирал в Затвора С. като подсъдим по н.о.х.д. 3555/18 на СпНС. Производството по това дело приключва с частична осъдителна присъда едва през 2020г. – Решение № 242/16.04.2020г. по н.д. н. д. № 1018/ 2019 година, трето наказателно отделение на Върховния касационен съд, публично достъпно на електронния сайт на този съд, като резултат ищецът е осъден ефективно на лишаване от свобода 17, 5 години с още две лица. Видно от данните в това съдебно решение, ищецът от задържането му през 2018г. като подсъдим по н.о.х.д. 3555/18 на СпНС. до постановяването на окончателното му осъждане с решението на ВКС през 2020г., а следователно и към процесните две дати – 13.08.2019г. и 14.08.2019г., е бил подсъдим за тежко престъпление, наказуемо с над 10 г. лишаване от свобода, както и за участие в организирана престъпна група. При тези данни, при конвоирането му на тези дати спрямо него е следвало да бъде приложено

предвиденото в чл.18, ал.6, т.1 от Правилата. Според тази разпоредба при конвоиране на „обвиняеми и подсъдими за тежки умишлени престъпления, участници в организирани престъпни групи, които подлежат на наказание „лишаване от свобода“ за срок над 10 години задължително: „се поставят специални колани е фиксирани белезници на ръцете и допълнително белезници на краката, или специален комплект белезници за ръце и крака“.

Следователно, установеното по фактите, че действително на процесните две дати – 13.08.2019г. и 14.08.2019г., ищецът е бил конвоиран от Затвора С. до Софийски районен съд

Също от тези данни и както не се оспори от ответника, към 13 и 14.08.2019г. ищецът е имал качеството на неосъждано лице, по отношение на което е била приложима презумпцията за невинност. Правното му положение е попадало в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невинност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, съгласно членове 1 и 2 от същата директива, доколкото определят приложимост на разпоредбите на директивата по отношение на всички физически лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление и на всички етапи от това производство. Съображение 20 от същата директива гласи: „Компетентните органи следва да се въздържат от представяне на заподозрения или обвиняемия за виновен, в съда или пред обществеността, чрез използването на мерки за физическо възпиране, като например белезници,(...), **освен ако използването на тези мерки е необходимо по специфични за делото съображения**, които са свързани или със сигурността, включително с цел възпрепятстване на заподозрения или обвиняемия да се самонарани, да нарани други лица или да повреди имущество, или с възпрепятстването на заподозрения или обвиняемия да се укрие или да установи контакт с трети лица, например свидетели или жертви. Възможността за прилагане на мерки за физическо възпиране не означава, че компетентните органи следва да вземат официално решение относно използването на такива мерки.“

В случая предвиденото в директивата „специфични по делото съображения“, намира израз в нормативно установеният критерий да бъде съобразено предвиденото наказание за повдигнатото обвинение, обективизирано в чл.18, ал.6, т.1 от Правилата. В казуса по делото ищецът не е бил излаган в това си състояние пред обществеността за исковия периода на конвоирането му от затвора до СРС и обратно.

От фактите по делото следва, на първо място, че органите на ГД „Охрана“ в процесния случай са действали в условията на обвързана компетентност и съобразно данните за ищеца в качеството му на подсъдим, и второ, същият не е излаган пред обществеността през процесния период, с оглед на което не се установиха по делото данни за нарушаване на презумпцията за невинност чрез поставянето на белезници.

На следващо място, оплакванията за физическо страдание – нараняване на краката м вследствие на поставените белезници на краката му при процесното конвоиране, не се доказа. Както заяви свидетелят Б., в дирекцията не е

постъпвало оплакване за неправилно поставени белезници на ищеца. Съдът приема въз основа на свидетелските показания на П., че действително ищецът е възможно да е имал физически страдания и негативни психически преживявания от факта, че са му поставяни белезници на краката, но от данните по делото, в това число и от заключението на вещото лице не следва, че тази страдания са били прекомерни, надвишаващи обичайния праг, който неминуемо следва от подобно ограничение. Няма данни ищецът заради конвоирането му на конкретните две дати да е потърсил лекарска помощ поради наранявания от белезниците на краката, такива обстоятелства не се и твърдят, в това число и от свидетеля, който изложи данни за състояние на ищеца предимно обременено психологически след конвоиране с белезници. Що се касае до факта, дали процесното малтретиране попада в приложното поле на чл.3 ЕКПЧ, то според ЕСПЧ, - например в решението по делото Б. К. срещу България, § 86 от него, ЕСПЧ е приел, че: „Малтретирането трябва да има минимално ниво на суровост, за да попадне в обхвата на член 3 от Конвенцията. Оценката на този минимум е относителна: тя зависи от всички обстоятелства по делото, като естеството и контекста на третирането, продължителността му, физическите и психическите последици от това, а в някои случаи, пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата.“ От изявлението на вещото лице за психиката на ищеца, за това, че преживяванията, породени от конвоирането на ищеца по процесния начин могат да бъдат „преработени“, съдът приема, че действително превес имат психическите последици, но негативните изживявания поради конвоирането на ищеца на процесните две дати, не са достигнали такава степен на суровост, която да обоснове извод на съда за нарушаването на забраната по чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи. Също по делото няма данни за неправилно поставяне на белезниците на краката - по начин, който да увреди жалбоподателя. От изложеното, в това число и по критериите на Европейския съд по правата на човека, на които ищецът се е позовал чрез цитираните решения, следва да се приеме по делото, че не се доказва елементите незаконосъобразно фактическо действие на служителите на ответника по смисъла на чл.205, ал.4 АПК при конвоирането на ищеца чрез поставянето на крачни белезници от затвора С. до СРС на 13 и 14.08.2019г., нито причинени болки и страдания и съответно претърпени неимуществени вреди поради нарушаване на забраната за нечовешко и унижително отнасяне по чл.3 ЕКПЧ, идентична и прилагана еднакво със забраната по чл. 4 от Хартата за основните права на Европейския съюз. За да бъде ангажирана отговорността на държавата и общините за вреди, следва кумулативно да се установяват елементите, предвидени по чл.1 от ЗОДОВ – в случая незаконосъобразно фактическо действие /бездействие на административен орган, при и по повод административна дейност, претърпени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразността на фактическото действие/ бездействие. В казуса по делото не се установи нито един от тези елементи. Следователно, исковата претенция е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. От ответника е поискано отхвърляне на иска с всички законни последици в

отговора на исковата молба, но не е конкретизирано искане за присъждане на разноски.

В полза на съда обаче следва да се присъдят разноските по производството, на основание чл.10, ал.2, изречение първо от ЗОДОВ. Тази разпоредба предвижда, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Такъв характер имат разноските за възнаграждението на вещото лице Г. в размер на 234,00лв. платими от бюджета на съда, тъй като ищецът не дължи предварително разноски, съгласно определение на съда от 28.07.2021г.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Е. Д. М., с [ЕГН], иск срещу Главна дирекция "Охрана" при Министерството на правосъдието, за присъждане на обезщетение в размер на 10 000лв. за неимуществени вреди поради конвоиране на ищеца с "кратки белезници" от Затвора С. до Софийски районен съд на 13.08.2019г. и 14.08.2019г.

ОСЪЖДА Е. Д. М., с [ЕГН], да заплати по сметка на Административен съд София-град сумата от 234,00 (двеста тридесет и четири) лева за разноски.

Решението на съда подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, препис да се изпратят на страните.

Съдия: